

1. עִיפָה

משהו לא בסדר.

אני יושבת בפינת העבודה שלי בבית, ומרגישה שמהו לא בסדר. מנסה להתרכז, חייבת לסיים את הצעת התקציב של חברת 'מים'. המספרים לא מסתדרים ואני מנסה לחשב שוב, להוסיף תקורות, להציב יעדים, אך הדף לועג לי והכל משתבש.

וזה בכלל לא מה שמפחיד אותי. לא חשובים לי המספרים עכשיו.

משהו לא בסדר **איתי**.

מלמטה עולים קולות שמפריעים לי להתרכז. יחיאל בעלי מתרוצץ בכל חדרי הבית ומחפש משהו. כמו תמיד, מתעורר בי צורך לעזור.

"יחיאל!" אני קוראת לעבר הקומה התחתונה.

"אני לא מוצאת את המפתחות שלי", הוא קורא בתשובה, "אנד א'ם לייט!" כדרכו, בשעת לחץ הוא עובר באמצע המשפט לאנגלית, והעברית משתבשת בפיו.

"אויש", אני אומרת בלאות. אין לי מושג איפה המפתחות. גם הלילה לא ישנתי יותר מחמש שעות ואני עייפה.

"הו, הם פה", אני שומעת אותו שמח, מתעלם מהעייפות שלי. אולי לא שומע אותה. "אני רץ. הרב מחכה לחתום ולאשר את הספר שלי".

"שיהיה בהצלחה!" קוראת אחריו.

הדלת נטרקת ושקט מוחלט משתרר, אבל זה לא מועיל. יש בי תחושה שבכל יום שחולף אני חדה פחות ומתוסכלת יותר. מבעיתה אותי המחשבה שאולי אני מאבדת את מגע הקסם שלי, מדרדרת בידיי את משרד הפרסום שלי.

חלילה, אני נרעדת. שטויות. לא קורה לי כלום. זו רק עייפות. ואין לי זמן לישון. אולי אם אוכל משהו אצליח להתרכז יותר. יורדת למטבח להכין קפה לצד כמה עוגיות, ורואה את מחולל החמצן של אלי ברקע.

אני מחוויירה. נסוגה. העייפות נמוגה. חדות מכאיבה מכה בין צלעותיי, החרדה עולה בי במהירות.

לא מסוגלת לראות אותו.

ממהרת לחדר השירות, חוזרת לא דרך המטבח. פתרון טכני, לא חכם במיוחד, אבל עוזר להתמודד וכרגע זה מספיק.

יום אחד אעשה יותר... יום אחד...

בערה פנימית עדיין מעכלת את איבריי הפנימיים. אני מסתובבת לכיור, פותחת את הברז ונותנת לזרם המים לשטוף את הידיים, שוטפת את הפנים

פרק 1. | 9

שלי במים, ומרגישה קצת יותר טוב. נושמת ונושפת לאיטי. דוחקת כל מחשבה אחרת.

כשאני מרגישה מאוששת יותר אני יוצאת מהבית. צריכה להגיע למשרד. הטלפון מצלצל כשאני מתכוונת לחצות כביש. יחיאל.
"כן", קצר וקהה.

"לא שואלת מה הרב אמר?" הוא כמעט נפגע.

"אוי, מצטערת". אני לא באמת מצטערת. אין לי כוח להצטער. מותר לשקר למען השלום.

"הוא כתב המלצה חמה", יחיאל נרגש. "ביקש לקבל את העותק הראשון".
"אני מאוד שמחה בשבילך", מדקלמת חצאי קלישות ישנות. "עבדת על זה הרבה, השקעת, מגיע לך".

"ובשבילך את לא שמח?" מבלבל יחיאל בין לשון זכר לנקבה. אשריו שאלו הטעויות שלו.

"ודאי שאני שמחה!" עוד שקר למען השלום. אני לא שמחה. אני עייפה.
מבולבלת. חרדה. אין בי מקום לשמחה. משהו קורה לי לאחרונה. אני לא האישה שהכרתי.

"אבא שלך הזמין אותנו לבוא מחר לסעודה לכבוד הספר החדש", ממשיך יחיאל לבשר.

"שיתפת את אבא שלי לפניי?" העלבון נדלק בתוכי רק לשנייה, ונמוג מייד. אפילו להיפגע אין בי כוחות.

"האמת?" לוחש יחיאל במבוכה מעורבת בקצת עלבון, "הוא זה שהתקשר לשאול".

לפנייך. משלימה בעצמי. את לא זכרת. אבא שלך כן.

יחיאל מנתק. משהו מצפצף לי בפראות ואני מנתרת באימה. איפה אני?!
מה זה?!

אה, אני באמצע הכביש. הנייד ביד שלי, ואיבדתי את עצמי כנראה לכמה שניות.

מגיעה לעבודה. מביטה שוב כמו בכל בוקר במשרד היפה שלי, בפרסומות שממלאות את הקירות, בעובדות המעולות שבחרתי, ברעש שמנגן הצלחה. על דלת החדר שלי הצמדתי 'מזמור לתודה'. מהיום שאחרי תקופת השקפה, קוראת אותו בכל יום.

"רחלי!" נעמי, המזכירה שלי, "איפה היית?! הנציגה של 'קשים' פה כבר עשרים דקות!"

שכחתי. נס שדסי, הסגנית שלי, התחילה את הישיבה בלעדיו. היא ועדי ממלאות את החסר.

אני נכנסת באמצע המצגת היפה שהכינה דסי לסיוון, נציגת 'קשים', ומתיישבת בשקט. הן ממשיכות לדבר, ואני? מנותקת. נוכחת-לא-נוכחת. גשם מתחיל לרדת, תופס את הקשב שלי.

"מה קורה?" שואלת אותי סיוון, כנראה בפעם השנייה. "מה עם לוחות הזמנים של הפקת הפרסומות?"

"אה, כן, בטח". מחייכת. הגשם נוקש והמילים בורחות ממני. מנסה להיאחז בהן, אבל ערפל ממלא את המוח שלי.

"יוצאת רגע להכין לי קפה", אני מנסה להישמע רציונלית, "חוזרת בעוד שתי דקות".

"הוי, לא, רחלי", עדי קופצת, "אני אדאג לזה, תמשיכי כאן".

תודה באמת. אבל איך אמשך וערפל מכסה את הארץ, ודבר אין בפי ובלשוני מילה? אני מעיפה מבט נואש בנייד הדומם. "יש לי שיחה קריטית, חייבת לענות". בורחת החוצה.

יוצאת החוצה, אל הגשם. מושיטה ידיים, קולטת את ברכת המטר, נרטבת ו... המילים חוזרות. זו המילה החסרה. רציתי לדבר על לוח הגאנט שהכנתי לפרויקט.

חוזרת.

"סליחה, זה היה חשוב. נשב כעת על לוח גאנט לפרויקט?"

עדי ודסי מחליפות מבטים מוטרדים. מרגישה לפתע זרה במשרד שלי. בין העובדות שלי.

"נרטבת", אומרת סיוון בשקט.

"כן, נסחפתי קצת בשיחה ולא שמתי לב". מנסה להישמע קלילה.

"אני צריכה ללכת עכשיו". סיוון קמה. לא נשארת להקשיב ללוח הגאנט שלי. "ניצור איתכם קשר".

והולכת.

עדי יוצאת אחריה.

"רחלי", דסי מביטה לתוך עיניי, "מה קרה?"

"לא ישנתי בלילה. עייפות. זה הכל".

"לכי הביתה לישון. אין היום משהו חשוב".

מקבלת את דבריה. הולכת.

פותחת את דלת הבית, ופתאום לא מכירה בו דבר. זרות נושבת מכל פינה.

מסתובבת מבולבלת, מחפשת, תוהה.

ביתי אינו מבצרי עוד. הוא זר.

איזה יום מוזר.